

Kur'an-ı Kerim, Maide Suresi, 32. Ayet Meali :

Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla

**"...Kim, bir insanı, bir can karşılığı veya yeryüzünde
bir bozgunculuk çıkarmak karşılığı olmaksızın
öldürürse, o sanki bütün insanları öldürmüştür.**

**Her kim de birini (hayatını kurtararak) yaşatırsa,
sanki bütün insanları yaşatmıştır..."**

"Allah doğruyu söylemiştir." (Al-i İmran-95)

Tevhid ve Cihad

Yayınlanma Tarihi: 05.11.2022

Tevhid ve Cihad kavramları İslam'ın hakiki, gerçek özüne aittir. Her iki kavram da İslam'ın ön plana çıkardığı birçok kavram arasında en önemlileridir. Bu kavramlar zamanla yabancılaştırılmışlardır. Bu kavramlar Müslümanları siyasal eylemlere yönelten kavramlardır. Ancak zamanla bu kavramlar bu özelliklerini terk ederek bugünkü pasif yorumlara indirgenmiştir.

Bugünkü yorumlara göre “Tevhid”e bakış açısı “Allah birdir” olmuş, “Cihad”a bakış açısı “Nefs kontrolü” olarak değerlendirilmiştir. Oysa bu kavramların gerçek anlamları başkadır. Çünkü “Allah birdir” demekle, Hristiyanların Tanrıya “Baba, Oğul ve Ruhü'l Kudüs” dedikleri teslis doktrinden farklı değildir. Böylece Tevhid kavramı gayri siyasi bir kavram şekline sokulmuş olur. Asaf Hüseyin “İslami Uyanışın Fikri” adlı kitabında bu konu ile ilgili şunları söylemektedir:

“Tevhid, Müslüman grupları siyasal eyleme yönelten İslam'ın merkezi bir boyutudur. Yabancılaşmış bakış açısının izleyicileri bunu çok basit bir biçimde, Allah'ın bir olduğunun ileri sürülmesi şeklinde yorumlarlar. Bu yorumlama Tanrıyı “Baba, Oğul ve Ruhü'l Kudüs” şeklinde birleştiren Hristiyanlığın teslis doktrinden çok farklı değildir. Bu şekilde anlaşılması tevhidi gayri siyasi bir kavram haline sokar. Halbuki Kur'an Tanrıyı yalnızca insanlığın yaratıcısı olarak değil, aynı zamanda tüm kainatın hakimi olarak da belirtir. Pasif olmaktan ziyade Tanrı, aktif bir biçimde iyiyi hakim kılmak ve kötülüğü ortadan kaldırmak için kendi yolunda mücadele edenlere yardım eder. Bu bakış açısını kabul edenler şeytani güçlere karşı konulması ve bunların yok edilmesi gerektiğine inandıklarından, inançları siyasal bir boyut kazanmaktadır. Eğer Kur'an'ın ileri sürdüğü gibi insan yeryüzünde Allah'ın halifesi olarak atanmışsa, her Müslümanın görevi Allah'ın kanunu ve yönetimini yeryüzüne hakim kılmak için siyasal statükoya karşı çıkmak olmalıdır.”

Cihad kavramı da aynı şekilde yabancılaştırılmıştır. Özellikle batılı oryantalistler bu kavramı sadece savunma amaçlı olduğunu iddia etmişlerdir. Bu kavram daha da indirgenerek nefsin kontrol edilmesi olarak algılanmıştır. Bu kavramın yabancılaştırılması hakkında Asaf Hüseyin'in “İslami Uyanış Fikri” adlı kitabında şunları söylemektedir:

“Cihad boyutu İslami mücadelenin zeminini oluşturmaktadır. Oryantalistlerin İslam'ın kutsal savaşı nitellemelerine karşın, Kur'an'da cihad İslam cemaatine karşı tehdit oluşturanlara karşı mücadelenin bir yolu olarak emredilmiştir. Bu herhangi bir amaç için değil, yalnızca Allah rızası için yapılması gereken bir mücadeledir. Müslümanlara yönelik haksızlıkların ortadan kalkmasına kadar hem savunma hem de saldırı şeklinde gerçekleşebilir. Hz. Peygamberden aktarılan bir hadis aynı zamanda mücadeleye kişinin kendi istek ve arzularını kontrol etmeyi öğrenmesi anlamında içsel bir boyut ta

kazandırmaktadır. Yabancılaşmış bakış açısı sürekli bu yönü vurgularken kavgacı yönünü görmezden gelmiştir. Gerçekçi bakış açısı ise içsel ve dışsal yönü birlikte vurgular. İslami gruplar kendilerini bu isimle adlandırmışlardır.”

Bu kavramlara bir de Seyyid Kutub’un bakış açısından bakmak istiyoruz. Seyyid Kutub’un bu kavramlarla ilgili yaptığı açıklamaları aşağıda ele alıyoruz.

Hayat Tarzı Olarak La İlahe İllallah

“La ilahe illallah” ifadesi “yalnız Allah'a kulluk etme” ilkesini ifade etmektedir. Bu kulluğun nasıl yapılacağı konusunu da “Muhammedun Resulullah” yani “Muhammed Allah'ın Elçisidir” ifadesinden öğreniyoruz. Bu iki temel inanıştan sonra gelen diğer iman ilkeleri ve İslam esasları onların bir gereğidir. İmanın altı esası şubeden oluşu, yani Allah'a, O'nun kitaplarına, meleklerine, resullerine, ahiret gününe, kadere, hayır ve şerrin Allah'tan olduğuna inanmak Kelime-i şehadetin bir gereğidir. Aynı şekilde İslam'ın beş temel esası olan namaz kılma, zekat verme, oruç tutma ve hacca gitmede kelime-i şehadetten sonra gelmektedir. İslam'da belirlenen helal, haram, medeni ilişkiler, yasama, yürütme ile ilgili düzenlemeler sadece Allah'a kulluk etme temeline dayanan ilke ve eylemlerdir. Bu ilkelerin öğrenilmesi ve uygulanması için başvurulacak yegane kaynak Allah'ın elçisidir. Onun Rabbinden alarak bize bildirdiklerinin tamamı Kur'an ve sünnettir.

Seyyid Kutup “Yoldaki İşaretler” adlı kitabında bu konuda şöyle diyor:

“La ilahe illallah, Muhammedun Resulullah” yani “Allah'tan başka ilah yoktur, Muhammed Allah'ın elçisidir” şahadet kelimesi bütün yönleri ile İslam ümmetinin yaşamını üzerine kurduğu yetkin yaşama yönteminin temel ilkesidir. Bu temel ilke yerli yerine oturtulmadan böylesi bir hayat biçimi ona dayandırılmaz. Bir hayat düzeni bu temel ilkeden başka ilkelere veya onun yanı sıra başka esaslara ya da ona yabancı birkaç ilkeye dayandırıldığı zaman söz konusu hayat İslami bir hayat değildir.”

Bu konuda Kur'an-ı Kerim'deki ayetlerden bazıları şöyledir:

“Hüküm yalnız Allah'a aittir. O kendisinden başkasına kulluk etmememizi buyuruyor. İşte dosdoğru din budur.” (Yusuf, 12/40)

“Kim Resul'e itaat ederse, gerçekten Allah'a itaat etmiş olur.” (Nisa, 4/80)

Kelime-i Şehadet şer'i yasalarda, ibadet biçimlerinde temel olduğu gibi itikadi düşünce yapısında da esastır. Çünkü Allah'ın birliğine inanmayan kişi tek olan Allah'ın kulu olamaz. Kur'an'ın bu konudaki ayetlerinden bazıları şunlardır:

“Allah buyurdu ki: İki ilah edinmeyiniz, Ancak O tek ilahtır. Sadece Benden korkun; Göklerde ve yerde olanların hepsi O’nundur. Dinin de her zaman O’na has kılınması gerekir. Siz Allah’tan başkasından mı korkuyorsunuz?” (Nahl, 16/51,52)

İbadet niteliği taşıyan fiilleri tamamen Allah'tan ayrı veya O’nun yanı sıra bir başka varlık adına yapan kişi yalnızca Allah'a kulluk etmiş olmaz. Bu konu ile ilgili olarak Allah Teâlâ Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

“De ki benim namazım, ibadetim, hayatım ve ölümüm alemlerin Rabbi içindir. O’nun ortağı yoktur. Bana böyle emredildi ve ben Müslümanların ilkiyim.” (Enam, 6/162,163)

Yasama ve yürütme ile ilgili yasaları Cenab-ı Hakk'ın elçisi aracılığıyla bize sunduğu şeriattan başka bir kaynaktan alan kişi de bir olan Allah'a kulluk etmiş olamaz. Bu konuda Kur'an-ı Kerim'deki ayetler şöyledir:

“Yoksa onların kendileri için Allah'ın izin vermediği din koyan ortakları mı var?” (Şura, 42/21)

“Resul size neyi verdiyse onu alın, size neyi yasakladıysa ondan sakının.” (Haşr, 59/7)

Seyyid Kutub “Yoldaki İşaretler” adlı kitabında şunları söylemektedir:

“İslam'ın inanç anlayışı Rabbani kaynaktan devşirdiği inançla alakalı hakikatleri insan idrakine sunar. Orada bir güzel yoğurur ve yeni baştan yaratır. Bu idrak sayesinde insan Rabbiyle ilgili hakikatlerin mahiyetini kendi düşüncesinde biçimlendirir ve kişiliğini de bu şekle uygun biçimde oluşturur. Algılayabildiği veya algılayamadığı ancak bir biçimde mensubu bulunduğu hayatın hakikatlerini son çözümlemede kendi benliğinin hakikatini kavrar. Benliğinin bilincine varır. Tüm bu hakikatlerle kuracağı bağlantıları bu temel kurala göre ayarlar. Bir olan Allah'a kul olması hususunda hayatiyet kazanan ve Rabbi ile olan ilişkisini makro ve mikro kozmosla onun kanunları ile canlılar ve canlılar alemi ile olan ilişkileri insan kategorisine giren fertler ve onların kurduğu teşkilatları ile olan irtibatı. Bunların hepsi yalnızca bir olan Allah'a kulluk etme amacını gerçekleştirmek için Allah Resulünün Rabbinden alarak bize sunduğu Kur'an ve Sünnet vahiy gereğince Allah'ın dini temeline dayanır. İşte ancak bu şekilde bir akide hayatın tüm evrelerini kuşatır ve ona canlılık, aktivite kazandırır.”

Bu durumda şöyle bir soru ortaya çıkmaktadır: Böyle bir toplum nasıl kurulacaktır? Böyle bir toplum kurarken nasıl bir yöntem uygulanacaktır? Bu sorunun cevabını Seyyid Kutub söz konusu kitabında şöyle ifade etmektedir:

“Böyle bir toplum her şeyden önce kulluk görevini yalnızca bir olan Allah'a sunan, Allah'tan başkasına kulluk etmeye yanaşmayan, akide anlayışında, düşünme biçiminde, ibadet şekillerinde ve ibadet olarak yaptığı fiillerinde, yönetimine tabi olduğu rejimde, yasama ve yürütmede bunların hepsinde Allah'tan başkasına kul olmayı reddeden insanlardan meydana gelen İslami bir cemaat olmadıkça, böyle bir toplum kesinlikle kurulamaz.

Kurulması arzulanın İslam toplumunun meydana getirecek insanlardan oluşan İslami cemaat bu vecibeleri hakkıyla yerine getirdikten sonra şu görevleri de yerine getirir. Sözelimi bu cemaat fertleri hayatlarını tamamen bu arınmış kulluk esasına göre düzenlerler. Vicdanlarını Allah'tan başka ya da onun yanı sıra başka bir ilah veya ilahlara inanmaktan temizlerler, dini vecibelerini Allah'tan başka veya onun yanı sıra başka bir güce sunmaktan sakınırlar, yasama ve yürütme ile ilgili yasaların Allah'tan başka veya onun yanı sıra başka bir kaynaktan almaktan tamamen kendilerini temizlerler. Ancak bu vecibeleri gereği gibi yerine getirirse bu cemaat İslami bir cemaat, bu cemaatin meydana getirdiği toplumda İslam toplumu olur.

Yeni kurulan İslam toplumu, inanç ve düşünce gücü, ahlak ve kişilik gücü, siyasal ve sosyal sistem gücü gibi güçlerle topyekûn bir şekilde cahiliyye toplumuna karşı çıkarak onu yenilgiye uğratabilecek veya en azından ona direnebilecek maddi ve manevi güçlere sahip olmadan kurulamaz. Kurulsa bile varlığını devam ettirmesi kesinlikle mümkün değildir.”

İslam'da cahiliyye toplumundan ne anlaşılır? Esas olarak İslam toplumu dışında kalan bütün toplumların biçimlerinin hepsine cahiliyye toplumu denir. Yani cahiliyye toplumu inançta, ibadette, yasama ve yürütme ile ilgili düzenlemelerde Allah'a kulluk etme temeline dayanmaz. Bu tanıma göre günümüzdeki toplum türlerinin tümü cahiliyye toplumdur Bunları tek tek inceleyerek İslam'ın dışında kaldıklarını görebiliriz.

Komünist toplumlar: Bu toplumda Allah'ın varlığı kökten reddedilir. Onlar varlıkların oluşmasını ya kör bir maddeye veya tabiata dayandırırılar. İnsan hayatını ise “iktisat” veya “üretim araçları”na izafe ederler. Bu toplumda komünist partiye (polit büro) kulluk etmek egemendir. Komünist sistem insanı yalnız yemek, içmek, barınmak ve cinsel ilişki gibi ihtiyaçlarını esas alarak onun ruhsal ihtiyaçlarını göz ardı eder. Bu sistemde bireyin kendi bireyselliğini ifade etme özgürlüğü yoktur. Çünkü bireysellik ancak ferdi mülkiyetin olduğu, çalışma ve ihtisaslaşma alanlarının serbestçe seçilebildiği, sanat yoluyla kendi benliğini dışa vurma özelliğine tam olarak tanındığı ortamlarda mümkündür. Bu ise komünist sistemde yoktur.

Putatan toplumlar: Hindistan, Japonya, Filipinler ve Afrika'da hala egemen olan “putatan toplumlar” da cahiliyye toplumlarıdır. Çünkü bu toplumlarda Allah'tan başka veya birlikte bir başka varlığı tanrılaştırma inancı vardır. Putlara ibadet ederlerin kahinler, büyücüler, rahiplere dayanan yaşama biçimleri vardır. Bu yaşamlar Allah'ın şeriatına dayanmaz. Bu toplumlarda egemenlik hakkı bir partiye, kast veya herhangi bir kral, Buda gibi kişilere verilmektedir. Bunlar İslam dışındadır dolayısıyla cahiliyye bir toplumu gösterirler.

Yahudi ve Hristiyanlar: Dünyadaki Yahudi ve Hristiyan toplumları da İslam açısından cahiliyye toplumdur. Çünkü bu toplumlarda Allah'ın uluhiyet sıfatına şirk koşulur. Bu şirk koşmaları ilah'a oğul isnat etme, onu üçleme ile ifade etmesi, Allah'ın kendi varoluş gerçeğine aykırı düşünceler biçiminde, O'nun yarattıkları ile olan ilişkileri gerçeğe aykırı biçimde algılamaları şeklindedir. Bunlar hakkında Kur'an'da şunlar ifade edilmektedir:

“Yahudiler Üzeyir Allah'ın oğludur dediler. Hristiyanlar da Mesih Allah'ın oğludur dediler. Bu onların ağızlarıyla geveledikleri sözlerdir. Sözlerini daha önce inkar eden müşriklerin sözlerine benzetiyorlar. Allah onları kahretsin nasıl da çevriliyorlar.” (Tövbe, 9/30)

“Allah için üçüncüsüdür diyenler elbette kafir olmuşlardır. Oysa sadece bir tek ilah vardır, başka ilah yoktur. Bu söylediklerinden vazgeçmezlerse, elbette onlardan inkar edenlere acı bir azap dokunacaktır.” (Maide, 5/73)

“Yahudiler Allah'ın eli bağlıdır (Allah cimridir) dediler. Kendi elleri bağlandı ve söyledikleri sözden ötürü lanetlendiler. Hayır Allah'ın iki eli de açıktır, dilediği gibi infak eder.” (Maide, 5/64)

Yahudi ve Hristiyan toplumlar sosyal düzenlemeleri ve hukuk sistemlerinden dolayı da cahiliyye toplumdur. Çünkü egemenlik hakkını onu gasp eden beşeri kurumlara verilmiştir. Onlar egemenlik hakkını Allah'tan alıp rahip ve hahamlara vermişlerdir. Bu ise açık olarak şirkittir. Rahip ve hahamlar kendi isteklerine göre helal ve haram tanımlamaktadırlar.

“Onlar, bilginlerini ve rahiplerini Allah'tan ayrı Rabbler edindiler. Meryem oğlu Mesih'i de. Halbuki kendilerine yalnız bir Allah'a ibadet etmeleri emredilmişti. Ondan başka ilah yoktur. O onların ortak koştukları şeylerden münezzehtir.” (Tövbe, 9/31)

Yahudiler ve Hristiyanlar gerçek anlamda haham ve rahipleri Tanrı olarak kabul etmiyorlar ve onlara ibadet etmiyorlardı. Ancak yalnız Allah'a ait olması gereken egemenlik hakkını onlara tanıyorlardı. Onların koyduğu helal ve haram ilkelerini kabul ediyorlardı.

Ancak bugün durum biraz farklıdır. Çünkü bugün rahip ve hahamlara tanınan egemenlik hakkını başka insanlara, söz gelimi halka veriyorlar; halkın belirlediği meclisler Allah'ın emir ve yasaklarına aykırı birçok yasaları kabul ederek şirke girmiş oluyorlar.

Bugün kendini Müslüman sayan bazı İslam toplumları da gerçekte bir cahiliyye toplumdur. Bu toplumlar Allah'tan başka bir ilah edinmezler, ancak yaşam biçimlerinde tek Allah'a kulluk ilkesini benimsemediklerinden cahiliyye kategorisine girmektedirler. Çünkü onlar sosyal ve siyaset kurumlarında, yasama ve yürütme sistemlerinde, değer ve ölçülerinde yani hayatın hemen hemen bütün dinamiklerinde egemenlik hakkını Allah'tan başka unsurlara veriyorlar. Bunlar hakkında Kur'an'da şöyle buyrulmaktadır:

“Allah'ın indirdiği şer'i hükümlerle hükmetmeyen kafirler işte onlardır.” (Maide, 5/44)

“Şunları görmedin mi? Kendilerinin sana indirene ve senden önce indirilene inandıklarını sandıkları halde, tagutun hakemliğine başvurmak istiyorlar. Oysa kendilerine onu inkar etmeleri emredilmişti. Hayır Rabbimin hakkı için, onlar aralarında çıkan çekişmeli işlerde seni hakem tanıyıp sonra da senin verdiğin hükme, içlerinde bir burukluk duymadan tam anlamıyla teslim olmadıkça inanmış olamazlar.” (Nisa, 4/60,65)

Bu konuda Seyyid Kutub “Yoldaki İşaretler” adlı kitabında şunları söylemektedir:

“Müslümanım iddiasında bulunan bu toplumların bazısı açıkça laik olduğunu, dinle hiçbir ilişkisinin olmadığını ilan ederken, bazısı da aslında dine saygılı olduğunu fakat dini sosyal düzenden tamamen soyutladığını, dinle devlet işlerini birbirinden ayırdığını söylüyor. Görünmez olanı inkar edip yerine bilimselliğin gaybi olanla çeliştiğini gerekçe göstererek, siyasal ve sosyal düzeni bilimsellik ilkesine dayandırıyor. Halbuki bu iddialar ancak hiçbir şeyden haberi olmayan ilgisizlerin söyleyebileceği saçma sapan sözlerdir. Öte yandan bazıları ise egemenlik hakkını fiili olarak Allah'tan başkasına tanıyıp, dilediği gibi yasal düzenlemelerde bulunmaktadır. Bu yaptığı yetmezmiş gibi bir de kalkıp kendisinin koyduğu bu düzenlemeler hakkında, “İşte bunlar Allah'ın şeriatıdır” demektedir. Bu sözlerin, hareket ve davranışların tümü, bir olan Allah'a kulluk etme temeline dayanmamaları hususunda özdeşirler. İslam bu tür toplumların Müslümanlık iddialarını ve kendi istekleri doğrultusunda ortaya koyup ardından bunların şeriata uygun olduğunu savunanları temelden reddeder.”

Bu durumda şu soruyu sormalıyız: İnsan hayatının temeli nedir? Allah'ın dini ve O'nun insan hayatı için koyduğu vahiy yöntemi mi, yoksa şu an yürürlükte olan insan ürünü siyasal ve sosyal düzenlemeler mi?

Bu sorunun cevabını Seyyid Kutub kitabında şöyle vermektedir:

“İnsan hayatının temel dayanağı Allah'ın dini ve O'nun insan hayatı için koyduğu yöntemdir. İnsan İslam'ın birinci derecede önemli temeli olan “La İlahe İllallah, Muhammeden Resulullah” (Tevhid) ilkesi sayesinde var olabilir ve üstlendiği işlevi yerine getirebilir. Allah elçisinden alınan, tek olan Allah'a kulluk etme keyfiyeti, bu temel ilke kabul edildikten sonra hiç tereddüt etmeden ve hiç duraksamadan onun dediklerine uyulmadan gerçekleşemez. Çünkü Allah, “*Resul size neyi verirse onu alın, sizi neden sakındırırsa ondan sakının*” (Haşr, 59/7) buyurmakta, ardından “*İslam'ı siz mi daha iyi bilirsiniz yoksa Allah mı?*” sorusunu sorup cevabını da hiç bekletmeden yine kendisi veriyor: “*Allah bilir Siz bilmezsiniz*” (Nur, 24/19), “*Size ilimden çok az bir şey verildi*” (İsra, 17/85). Bilen, yaratan, rızık veren O olduğu gibi, yöneten, hükmeden de odur. Yegane hayat yöntemi O'nun dinidir. O'nun dini insan hayatının biricik temelidir.”

İnsanların akıl yoluyla, düşünerek oluşturdukları kuramlar ve ideolojiler hiçbir zaman kesin ve mutlak doğru olan bilgiler değildir. Bu bilgiler sürekli değişmektedirler. Bu nedenle de tam güvenilirlikleri yoktur. Oysa Allah'ın bildirdiği ilim böyle değildir. Çünkü Allah Teâlâ'nın vahiy ile bildirdikleri kesin bilgilerdir ve mutlak doğrudur. Çünkü her şeyin ilmi bilgileri Allah'a aittir.

Bu nedenle insanların hayatlarını bu bilgilere göre yönlendirmesi en doğru yoldur. İnsanın kendi heveslerine göre düzenledikleri yöntemler bir gün çelişmelere ve yanlış olgulara neden olabilir. Çünkü insan aklıyla elde edeceği bilgiler sınırlı ve tam doğru olmayabilir. Bu durumda insanın görevi gerçek ve mutlak doğru olan Allah'ın ilmine göre kendisini yönlendirmesidir. Bu kendisi için en faydalı olanıdır.

“*Bir konuda anlaşmazlığa düşürürseniz, onu Allah'a ve Resulüne götürün.*” (Nisa, 4/59)

Allah'ın şeriatı baz alınarak yeni hükümler üretmek bilinmeyen bir konu değildir. Bunun şartları ve ilkeleri kesin ölçülerle belirlenmiştir ve ehlince bilinmektedir. Ancak Allah'ın şeriatı baz alınmadan konulan hükümler İslam'a aykırıdır. Bu türlü hükümler insanlara kısa bir süre faydalı gibi gözükse de, insanın bütün davranışlarına hitap edemeyeceğinden eksiktir ve hatta yanlış olabilir. Bu nedenle Allah'ın ilmine dönmek gereklidir. Çünkü en doğru olan bilgi ondadır.

“*Yaratan hiç bilmez olur mu? Halbuki O Latiftir, Habirdir.*” (Mülk, 67/14)

Bu durumda insanın kendisi için faydalı olan belirtirken daima Allah Teâlâ'nın ilmine başvurmak önemlidir:

“Siz mi daha iyi bilirsiniz, yoksa Allah mı?”

“Allah bilir, siz bilmezsiniz.”

Şurası artık kesin olarak bellidir ki, insanlara yararlı olan her şey Allah'ın indirdiğidir ve Resul'ün insanlara bildirdiği şeriat yasaları içinde mevcuttur. Bunun dışında çözüm arayanlar yanılgı içindedir.

“Onlar sadece zanna ve nefislerinin hevasına uyuyorlar. Halbuki onlara Rabb’lerinden hidayet gelmişti. Yoksa insan her arzuladığına ulaşacak mıdır? Son da ilk de (dünya da ahiret te) Allah’ındır.” (Necm, 53/23-25)

Bu ayetlerde ifade edilen düşünce ve eylemlere sahip olan insanlar, gerçekten İslam'ın dışına çıkmışlardır. Bu insanların kendilerini Müslüman olarak anmaları da gerçekten büyük bir gaflettir.

Bugün insanlar demokrasi ile yönetilmek kavramı ile aldatılmaktadır. Eski kültürlerden beri mevcut olan bu fikir hiçbir zaman insanlara mutlak olarak mutluluk ve huzur getirmemiştir. Çünkü demokrasilerde halkın seçtikleri insanlar toplumu yönetmektedir ve yönetmek için gerekli gördükleri yasaları ve düzenlemeleri oluşturmaktadırlar. Bu yasa ve düzenlemeler anayasa denilen bir kurallar ve kanunlar topluluğuna dayandırılmaya çalışılmaktadır. Fakat bu uygulamalarda daima çatlaklar ve suistimaller oluşmaktadır. Çünkü insan eğer nefisini terbiye etmemişse kolaylıkla yanlış işlere meyil edebilir. Bu yanlış işlerde kişi kendi çıkarını gözetir ve mümkün mertebe diğer insanların bunu öğrenmelerine mani olur. Bunların hepsi için bir kılıf uydurmak daima kolaydır.

İnsan nefsinin terbiyesi ancak İslami ilkelerle mümkündür. İslam'ın ilkelerinin dışında insan nefsi terbiye olmaz ve daima insanı yanlış yollara sürükleyebilir. Böyle bir durumda olan insanın yaptığı yasal düzenlemeler tam olarak bütün insanların faydasına hizmet etmeyebilir. Bazı insanlar bu uygulamalardan haksız yere zarara uğrayabilir. Çünkü insanların akıllarıyla vardıkları ilimlerin bütün insanları içine alabilecek mutlak iyi olan düzenlemeler yapması mümkün değildir. Bu eksiklikler demokrasi yöntem biçimlerinde daima mevcuttur. Bunun böyle olduğu tarih içinde görülmüştür ve bugün de görülmektedir. Demokraside en ileri olduğu düşünülen gelişmiş toplumlarda bile, insanlar arasında büyük bir ekonomik ve refah farkı vardır. Bu ülkelerde zulüm ve adaletsizlik mevcuttur. Bu toplumlarda büyük yolsuzluklar bazen su üstüne çıkmaktadır. Böyle bir aldatıcı kavramın arkasına saklanarak işini yürüten insanlar, diğer insanlar için hiçbir olumlu ve faydalı değerler üretmezler. Bu nedenle bu türlü aldatıcı kavramlar yerine İslam şeriatını esas alan yönetim biçimlerine dönmek insanlar için en faydalı bir

hususdur. Çünkü İslam şeriatı insanların nefislerini ıslah etmelerini emreder. Böylece insanlar adil ve dürüst olmak zorunda olduklarına inanırlar. Bu türlü erdemler toplumda yayılınca, o toplumlarda gerek bireylerin hayatlarında ve gerekse bireyler arası ilişkilerde sorunlar minimum seviyeye düşürülmüş olur. Bu da dünya hayatında insanın mutlu, refah ve huzur içinde yaşaması demektir. Nitekim tarihte gerçek İslami şeriatıyla yönetilen toplumların huzur ve refah içinde yaşadıkları bilinmektedir.

İslam'da Cihad

İslam'da Cihad kavramı insanlar arasında en çok tartışılan konulardan biridir. Bazıları onun savunma amaçlı olduğunu ileri sürerken, bazıları da İslam'ı yaymak ve yüceltmek gibi amaçlarla yapıldığını ileri sürmektedir. Bu anlayışların doğruluk derecelerini belirlemek için İslam'da savaş ile ilgili indirilen ayetleri incelemek gerekir.

Seyyid Kutub “Yoldaki İşaretler” adlı kitabında, Kur'an ayetlerini inceleyerek ve Peygamberimizin uygulamalarını esas alarak cihad kavramının ne olduğunu anlatmaktadır. Mekke döneminde savaşın emredilmediğinin, silahlı mücadeleyi öngören ayetlerin Medine döneminde tedricen indirildiğini ifade etmektedir. Seyyid Kutup şöyle diyor:

“Cenab-ı Hak ona önce “Oku”, sonra da “Ey örtüsüne bürünen peygamber kalk ve uyar” buyurmuştu. Bu emrin ardından hiyerarşik bir sıra ile önce en yakınlarını, ardından kendi kabilesini, çevresinde yaşayan diğer Arap kabilelerini, yarımada da yaşayan tüm Arap milletini ve son olarak tüm dünya insanlığını uyarması buyurulmuştu. Allah Resulü peygamberlik görevi ile görevlendirilişinden itibaren 10 yıl boyunca savaşı ve haraçsız sadece uyarma yöntemi ile davet etti insanları. Bu dönem içerisinde kendisine karşı yapılanlara sabretmesi, görmezlikten gelmesi, aldırış etmemesi emredildi. Daha sonra hicret etmesi emredildi. Daha sonra da düşmanları ile savaşmasına müsaade edildi. Ardından kendisiyle savaşanlarla savaşması, bir köşeye çekilip savaşmayanlara dokunmamasını, en son olarak dini tamamen Allah'a has kılıncaya dek müşriklerle savaşması buyuruldu.”

Kur'an-ı Kerim'de elçisinin kafirlerle ve münafıklarla yapacağı mücadele şekli farklı kategorilerde ele alınmaktadır. Bu konuda Medine döneminde Tövbe suresi indirilmiş ve insanlara duyurulmuştur. Tövbe suresinde Peygamberimize kitap ehlinden düşmanlık edenlerle cizye (haraç) verinceye ya da İslam'a girinceye kadar savaşması emredilmiştir.

Yine bu süre zarfında kafirlerle silahlarla savaşırken, münafıklara sözlü deliller ileri sürerek onların ikna edilmesini istenmiştir. Bunların yanı sıra kafir ve müşriklerle kesinlikle dostluk anlaşmalarının yapılmaması istenmiştir.

Tövbe suresinde kafirlerin Allah Resulü ile olan ilişkileri üç kısım halinde ele alınmıştır:

- 1) Allah Resulü ile savaş halinde olanlar,
- 2) Allah Resulü ile anlaşma yapanlar,
- 3) Zimmiler.

Allah Resulünün münafıklarla olan ilişkilerinde ise onların zahirdeki hareket ve davranışların, sözlerinin kabul edilmesi, fakat görünmeyen tarafları (iç alemlerini) ise Allah'a bırakılması istenmiştir. Münafıklarla mücadelede ikna metodunun kullanılması, onlara sert davranılmaması, onlardan yüz çevrilmemesi, açık sözlerle İslam'ı onlara tebliğ edilmesi emredilmiştir. Bunun yanı sıra ölenlerinin namazlarının kıldırılması ve defin sırasında kabirlerinin başında bulunulması yasaklanmıştır. Eğer onların bağışlanması için dua ederse Allah'ın onları bağışlamayacağını kendisine bildirilmiştir.

Bu prensipler altında İslam'daki cihad anlayışı da şekillenmiştir. Bu konuda Seyyid Kutub şunları söylemektedir:

“İslam öylesine ideal bir harekettir ki, fertlerin vicdanlarını ve yüreklerini egemenliği altına almak için kesinlikle zor kullanma yöntemine başvurmaz. Ancak maddi güce dayalı, kendi karşıtı otoriter ve totaliter teşekküllerin karşısına çıkarken de sadece açıklama yolu ile tebliğ etmekle yetinmez. İnsanları kulak kulluk zilletinden kurtarıp tek Allah'a kulluk etme izzetine yüceltmek için bu dinin kullandığı mücadele yöntemlerinin tamamı bir bütündür. Kesinlikle birbirinden ayrılmazlar.

İslam'ın cihad konusunda koyduğu ve uyguladığı yönteme Kur'ani naslardan delil getirme girişiminde bulunan bazı kimseler, bunu yaparken cihad konusunun kendine özgü özelliklerini ne yazık ki dikkate almıyorlar. Bu yüzden İslam'ın cihad konusunda uyguladığı yöntemin geçirdiği aşamaların yapısal özelliklerini değişik kur'ani nasların bu aşamalardan herhangi birisiyle olan ilişkilerini kavrayamıyorlar. Bundan dolayı söz konusu kimseler cihad konusunda çok büyük yanılgıya düşmekten kendilerini kurtaramıyorlar. Dinin cihad konusunda uyguladığı yöntemi, ona aykırı anlaşılmaz ve tanımaz bir kılığa sokuyorlar. Kur'ani naslara ve temel ilkelere taşımadıkları anlamları yükleyerek yorumlama sırasında bu nasları zorluyorlar. Onların böylesi bir yanılgıya

düşmelerinin başlıca nedeni kur'ani naslardan her birisini İslam'da nihai kuralları temsil eden nihai nas olarak kabul etmelerinden kaynaklanmaktadır.”

Bazı İslam karşıtları cihad kavramını yalnız bir savunma savaşı olarak ele almaktadırlar. İslami cihadı da etrafındaki güçlerin “Darü'l-İslam” a karşı gerçekleştirdikleri düşmanca saldırılara karşı koyma hareketi olarak ifade etmektedirler. Bu tanımlama İslam'ın amacının ne kadar az anlaşıldığının ifadesidir. Bu aynı zamanda mevcut şartların baskısı altında ezilen ve İslami cihad kavramının amacından saptırmak isteyen hilebaz oryantalistlerin menfi propagandalarına yenik düşme durumudur. Bunun böyle olmadığına tarih şahittir. Çünkü dört halife döneminde Müslümanlar, Yunan ve İran'ın Arap yarımadasına saldırılarından emin olsalardı, Darü'l-İslam'ın sınırlarını genişletmek işinden vazgeçerler miydi? O zaman Kur'an'ın emri gereği bütün dinin Allah'a ait olmasına kadar savaşma emirinin ne anlamı olurdu? Muhakkak ki İslam'ı tebliğ etmek konusunda önlerine çıkan engelleri ortadan kaldırmak için mücadele edeceklerdi. İşte İslami cihadın gerçek anlamı budur.

İslam karşıtları özellikle batılı oryantalistler, İslam yalnız savunma amacıyla cihad eder savaşır derler. Böylece cihadın asıl amacı göz ardı edilmeye çalışılır. Oysa cihadın asıl amacı, yeryüzündeki tüm tagutların ve taguti sistemlerin ortadan kaldırılıp insanların tek Allah'a kulluk etmelerini sağlamaktır. Buradaki amaç insanlara inanç konusunda baskı yapmak değildir. Cihattaki amaç, İslam akide sistemi ile insanlar arasına girebilecek engelleri ortadan kaldırmaktır. Böylece insanlar serbestçe hiçbir baskı olmadan inançlarını belirlemeleri amaçlamaktadır. İslam karşıtı egemen güçler muhakkak ki, insanların İslam inancına serbestçe muhatap oluşunu istemedikleri gibi, inançlarını serbestçe belirlemelerine de karşıdır. Çünkü insanların gerçek İslam inancına ulaşmaları kendi varlıkları için tehlike olduğunu çok iyi bilirler. Çünkü İslam inancı insanların Allah'tan başka bir gücün emir ve yasaklarına muhatap olmasına karşıdır. İnsanlar gerçek özgürlüklerini bu serbest inanç ortamında kazanırlar. Bu serbest inanç ortamını bozan her şey İslami cihad eylemlerine muhatap olur.

Bu konuda Seyyid Kutub şunları söylemektedir:

“İslam'a davetin önüne, sistemli veya sistemsiz, maddi veya manevi güce dayalı hiçbir şey engel olarak çıkamaz. İslam'la fertlerin arasındaki yol açık tutulmak zorundadır. Bu yol açık olmalıdır ki fertler bu daveti kendi özgür istemleri ile, ister kabul etsinler isterse ret. Fert, kabul veya ret bazında özgür olmasına özgürdür, ancak İslam'a karşı ne başkaldırabilir ne de savaşabilir. İslam özgürlük adı altında böyle bir hakkı kişiye tanımaz. Şayet birileri çıkıp böyle bir şey yapma densizliğinde bulunursa İslam'ın, yenilgiye

uğratıncaya ya da söz konusu kimselerin mutlak teslim olmalarını sağlayıncaya dek onlarla savaşıması gerekir.

Günümüzde İslam'da Cihad kavramını alelade bir savunma savaşı olarak tanımlama saçmalığına düşülmektedir. Halbuki İslam'daki cihad kavramı ile günümüzde insanların yaşadığı savaş kavramları arasında nicelik ve nitelik açısından hiçbir ilişki yoktur. Her biri ayrı kavramlardır; kendilerine özgü dinamikleri ve gerekçeleri vardır.”

İslam'ın amacı yeryüzünde insanı bir başka kula veya kendi nefsi isteklerine kulluk etme zilletinden kurtarmaktır. Böylece kulun mutlak özgürlüğüne kavuşmasını ister. Bunun için de, alemlerin ilahi ve Rabbi olma hakkının sadece Allah'a ait olduğunu duyurur. Bu hususu Seyyid Kutub şöyle açıklıyor:

“Alemlerin Rabbinin sadece Allah olduğunu haykırmanın anlamı; onun, insani temele dayalı her yapı, biçim, düzen, tutum ve davranış konusunda insan egemenliğine karşı gerçekleştirilen evrensel bir devrim; biçimi ne olursa olsun yeryüzünün her köşesinde beşeri rejimlere ve düzenlere, yöntemlere karşı kâmil bir başkaldırıdır. Diğer bir ifade ile yönetim konusunda uluhiyete ait yetkiyi şu veya bu şekilde insana dayandıran, bütün işlerin sevk ve idaresini insana özgü bir iş kılan, iktidarın kaynağı olarak yalnız insanı kabul eden, insanı adeta tanrılaştırıp Allah'tan başka bir bölümünün diğerini rab edindiği tüm beşeri düzenlere karşı başkaldırı... Bu ilahi ve cihanşümul bildirinin bir diğer anlamı ise bazı zalimlerce Allah'tan gasp edilen iktidarı tekrar ele geçirip sahibine, yani Allah'a iade etmek, insanları yönetmek için kendi isteklerine uygun hukuk sistemi koyan, böyle yapmakla kendilerini insanları yönetmeye yetkisine sahip Rab makamına, yönetimleri altında bulunanları ise kul yerine koyan gaspçı zalimleri iktidar koltuğundan uzaklaştırmaktır.”

Buna göre yeryüzünde Allah'ın hakimiyetini yeniden tesisi için insanın egemenliğine son verilmelidir. Kur'an bu hususu şu ayetlerle açıklamaktadır:

“O gökte de ilahtır yerde de ilahtır.” (Zuhruf, 43/84)

“Hüküm yalnız Allah'ındır. Ondan başkasına kulluk etmememizi emretti. İşte dosdoğru din budur.” (Yusuf, 12/40)

“De ki: Ey kitap ehli! Bizimle sizin aranızda müsavi bir kelimeye gelin. Yalnız Allah'a kulluk edelim. O'na hiçbir şeyi ortak koşmayalım. Birbirimizi Allah'tan başka Rabler edinmeyelim. Eğer yüz çevirirlerse “şahit olun biz Müslümanlarız” deyin.” (Ali İmran, 3/64)

Allah'ın yeryüzündeki hakimiyeti, Tanrı adına insanların yönetim hakkına sahip din adamların, seçkin insanların yönetime egemen olması biçiminde kurulmaz. Ancak ve ancak Allah'ın şeriatını bütünüyle yürürlüğe konması ile gerçekleşmesi mümkündür.

Seyyid Kutub şöyle diyor:

“Yeryüzünde insan egemenliğine dayalı yönetim biçimlerini tamamen ortadan kaldırıp yerine Allah'ın hakimiyetini kurma, Allah'a ait olan hakimiyet hakkını gasp eden tagutlardan bu hakkı geri alıp tekrar Allah'a iade etme, insan temeline dayalı insan yapısı olan yasaları yürürlükten ilga edip insanların yönetimini sadece Allah'ın şeriatına bırakmak. Tüm bu faaliyetler sadece İslam'ın teorik yönünü insanlara açıklama ve tebliğ etme yolu ile gerçekleştirilemez. Çünkü insanlara musallat olup onların enselerinde boza pişiren, Allah'ın yeryüzüne yönelik hakimiyet hakkını gasp eden tagutlar yalnız İslam'ın kendilerine tebliğ edilmesi ve izah edilmesi ile kuruldukları iktidar koltuklarından kendi rızaları ile feragat etmezler. Eğer durum böyle olsaydı, Allah'ın dinini (hakimiyetini) yeryüzüne hakim kılma mücadelesi veren peygamberlerin işleri, yaşanılanlar kadar zor değil kolay olurdu. Oysa Peygamberler ve kuşaklar boyu İslam tarihi bunun böyle olmadığını bilakis tam tersinin vuku bulduğunu söylemektedir.”

Allah Teâlâ ne yalnız Arapların ne de sadece İslam akidesini benimsemiş insanların Rabbidir. Aksine tüm alemlerin Rabbidir. Kur'an' da yalnız Araplara özel bir mesaj değildir. O bütün insanlara hitap eder. Ancak İslam kendi akide sistemini insanlara zorla kabul ettirmek amacıyla değildir. İslam insanların üzerindeki siyasi baskıları kaldırarak onların katıksız bir biçimde özgürce kendi akidelerini seçmelerini ister. Kişi seçiminin sonunda sorumlu olacaktır. İşte bu dinin tamamen Allah'a ait olması demektir.

Cihad için savaş İslam'ın aslî amaçları arasındadır. Cihadın nasıl yapılması gerektiğini belirleyen ayetler, belirli bir sıra ve amaçla indirilmiştir. Bu ayetleri indiriliş sırasıyla şöyle ifade edebiliriz:

“...ellerinizi savaştan çekin, namazı kılın ve zekatı verin...” (Nisa, 4/77)

“Kendileri ile savaşılan müminlere savaşma izni verildi; çünkü onlara zulmedilmiştir; kuşkusuz Allah onlara yardım etmeye kadirdir.

“Onlar sırf Rabbimiz Allah'tır dedikleri için haksız yere yurtlarından çıkarıldılar. Eğer Allah'ın, insanların bir kısmını diğer bir kısmıyla savması olmasaydı, içlerinde Allah'ın adı çokça anılan manastırlar, kiliseler, havralar ve mescitler yerle bir olurdu. Allah kendi dinine yardım edenlere elbette yardım eder. Şüphesiz Allah güçlüdür, azizdir.

“O Allah'ın dinine yardım edenleri yeryüzünde iktidara getirdiğimizde namazı kılarlar, zekatı verirler, iyiliği emrederler, münkerden yasaklarlar. Bütün işlerin sonu Allah'a aittir.” (Hac, 22/41)

“Sizinle savaşıyanlarla sizler de Allah yolunda savaşın.” (Bakara, 2/190)

“...ve müşrikler nasıl sizinle topluca savaşıyorsa, siz de onlarla topluca savaşın...” (Tövbe, 9/36)

“Kendilerine kitap verilenlerden Allah'a ve ahiret gününe inanmayan, Allah'ın ve Resul'ünün haram kıldığını haram saymayan, “Hak Dini” din edinmeyen kimselerle küçülüp boyun eğerek elleriyle cizye verinceye dek savaşın.” (Tövbe, 9/29)

Cenabı Hak savaşa izin veren ayetleri indirmekteki amacının yeryüzünde fesadı kaldırmak için insanlardan bir kısmını diğer bir kısmına karşı çıkarması olarak ifade etmiştir. Bu ayette ifade edilen savaş sürekli yürürlüktedir. Buna göre hak ile batılın yeryüzünde yan yana yaşaması daimi bir durumdur.

“Dinde zorlama yoktur” ilkesinin geçerli olması için, insanların kula kulluk batağından kurtulması gerekir. Çünkü yerde ve gökte bütün otorite Allah'a aittir. Ancak bu amaçlar gerçekleştikten sonra insanlara zor yoluyla bir akidenin dayatılması İslam'a aykırıdır.

Ayetlerde sıralanan unsurlar, yeryüzündeki tüm insanlığı kula kulluk zilletinden kurtarıp eşi ve benzeri olmayan tek Allah'a kulluk etme şerefine ulaştırarak evrensel boyutta onun kurtuluşunu sağlayan ve ona mutlak özgürlüğünü kazandıran gerekçelerdir. Tek başına bu amacın gerçekleştirilmesi bile insan adına yeterlidir.

Cihad önce insanın kendi nefesine karşı yapması gereken bir husustur. Kendi nefsiyle cihat etmeyen, onu doğru bir çizgiye getirmemiş olan bir insanın diğer İslami cihadı gerçekleştirmesi zordur. Nitekim Peygamberimiz (sav) bir sefer dönüşünde, nefislerle mücadelenin en büyük cihad olduğunu Müslümanlara duyurmuştur.

Bu konuda Seyyid Kutub şunları söylüyor:

“Müslüman cihada çıkmadan önce en büyük savaşı kendi nefsinde şeytana, şehvi duygularına, bitmek bilmeyen ihtiraslarına, menfi yöndeki eğilimlerine; şahsi, ailevi, kabilevi ve ulusal çıkarlarına, kısaca İslami değerlerin dışında kalan tüm değerlere karşı en çetin savaşı başarıyla verir. Bunu gerçekleştirmesinin ardından Allah'ın yeryüzüne müteallik olan hakimiyet hakkını gasp eden taguti düzenleri iktidar merciinden uzaklaştırılıp yerine Allah'ın mutlak hakimiyetini yeniden yerleştirmek, ona işlerlik kazandırmak için, bu amacı engelleyen tüm zalim ve şer güçlerle en büyük cihada girer.”

Oryantalistler İslam'ı, inanç sistemini insanlara kılıç zoruyla kabul ettiren faşizan bir hareket olarak tanımlamak isterler. Ancak bunun böyle olmadığını aslında kendileri de bilmektedir. Batı düşüncesi dini, salt vicdanlarda saklı soyut bir inanç biçimi olarak tanımlarlar. “Din için cihad” denilince sadece vicdanlarında saklı kalan bir inanç şekli için cihad etmek anlaşılmamalıdır. Çünkü İslam, insan hayatının her safhasını topyekün düzenleyen, sisteme sokan ilahi kaynaklı bir yöntem, bir yaşam biçimidir. O, ulûhiyet hakkının yalnızca Allah'a ait olduğu temeline dayanır ki bu hakimiyet biçiminde ortaya çıkar. Gündelik yaşamı bütün detaylarına varıncaya dek düzenleyen reel ve aktif bir dünya düzenidir. Onun adına cihad etmek demek, böyle bir dünya düzenini yaşama geçirmek demektir.

Seyyid Kutub şöyle diyor:

“İnanç sistemine gelince, bütün olumsuz etkenler oradan kaldırıldıktan sonra, bu evrensel dünya düzeninin gölgesinde kendi akidesini, insanın kendi özgür iradesi ile seçimine, vicdani kanaatine bırakılan bir iştir. Böyle bir ortam hazırlandıktan sonra fert önüne konulan bu inanç biçimini ister benimser isterse reddeder. Bu aşamada artık zorlanmaz. Bu nedenle mesele temelden farklılaşıyor. Kendine özgü kamil ve yepyeni bir boyut kazanıyor.

Hangi zaman ve hangi mekanda ilahi düzenin yaşandığı İslami bir toplum meydana gelirse Yüce Allah ona, insanların vicdanlarına kalması gereken inanç sorununu onların vicdanlarının özgür seçimine bırakmasını emretmiştir. Ancak bu meydana onun kendi dışında yürürlükte olan siyasal bir otorite varsa onu ele geçirip kendi “dünya düzeni”ni kurması için harekete geçmesini ister ve bu fırsatı ona tanır.”

Günümüzde ortaya çıkan İŞİD, El Kaide gibi örgütler İslami cihad yaptıklarını ilan etmektedirler. Ancak onların bu cihad anlayışları yukarıda anlattığımız cihad anlayışı ile hiçbir ilgisi yoktur. Çünkü cihad adı altında insanları haksız yere katletmek, esir etmek, mallarına ve kadınlarına el koymak hiçbir şekilde İslam'la bağdaşılabilir bir şey değildir. Bu terör örgütleri aslında İslam'a değil, İslam'a karşı olan emperyalist güçlere hizmet etmektedirler. Bu terör örgütlerinin eylemleri ile İslam dünya kamuoyu önünde itibarsızlaştırmaya çalışılmaktadır. Bu terör gruplarını emperyalistler oluşturmakta, onların ellerine en modern silahları vermekte ve onları finansal olarak desteklemektedirler. Böyle oluşturulmuş terör gruplarının İslam'a hizmet etmeleri tabii ki beklenemez. Zaten yaptıkları da ortadadır. Yapılanları hiçbir akli başında Müslümanın desteklemesi mümkün değildir.

Terör şebekelerinin bu faaliyetleri dünya kamuoyu önünde cihad kelimesinin anlamını alt üst etmiştir. Batı cihad kelimesini duyunca terörle eşdeğer olarak algılamakta, bütün inanmış Müslümanların birer terörist olduğunu düşünmektedirler. Bu yanlış algıya sahip olan topluluklar, emperyalistlerin İslam ülkelerinin doğal zenginliklerine ele geçirmek için uyguladıkları işgalleri ve katliamları normal karşılamakta ve hatta sevmektedirler. İşte bu gerçek terörün emperyalist güçler tarafından yapıldığının ispatıdır. İnsanlık bir gün bu gerçeği görecektir fakat iş işten geçmiş olacaktır. Bu arada birçok Müslüman katledilmiş ve zenginlikleri ellerinden alınmış olacaktır.

Bu durum insanlık tarihi boyunca tekrarlanmıştır. Ancak insanlar bundan ders çıkarmamaktadırlar. Bir gün emperyalistlerin kendi elleriyle oluşturdukları terör eylemleri kendi toplumlarını da vuracaktır. Müslümanlar nasıl bu konuda eziyet çektilerse, onlar da aynı eziyeti yaşayacaklardır. Tarih tekerrürden ibarettir. Ama kendi nefislerinin esiri olmuş ve maddi zenginlikten başka bir şey düşünmeyen insanların bunu anlamalarına imkan yoktur.

Yorum ve Eleştirileriniz için: oryanmh@gmail.com

[Ana Sayfa](#) [Yorumlar](#)

